

“Турците са въ града, градътъ е пръвзетъ.” Дървената порта, заидена съ камъне поради едно старо пророчество, бѣше отворена прѣзъ деня за да направѣтъ отъ тамъ единъ назазъ; петдесетъ Турци са промъкнѣхъ отъ тамъ и навлѣзохъ въ града. Изведѣхъ всицы сѣхъ распрѣнѣхъ и разбѣгахъ къмъ пристанището. Императорътъ са затече на портата Калигарія, и пристигнѣ тъкмо когато нападателитѣ прѣлазѣхъ; отчаянъ той са хвърля въ редовѣтъ имъ и пада отъ сабята на единъ Еничеринъ.

Въ туй врѣме навалицата отиваше бърже къмъ пристанището, като търѣше нѣкое убѣжище на грцкытѣ и генуезскы кораби. Мнозина сполучихъ да са избавѣтъ, но вардачытѣ затворихъ портитѣ откъмъ морето. Тогазъ всицката навалица бѣжанцы литнѣхъ прѣзъ срѣдъ града, и повечето отидохъ да са затворѣтъ въ Св. Софія и въ други чркви. Скоро са показахъ и Турцитѣ; тѣ проломихъ вратата съ бравы и грабежытѣ и опустошеніята отъ всякакъвъ видъ захванѣхъ. Обаче кръвъ не са пролѣ, освѣшь въ първото прѣхласванье отъ побѣдата. Мжжье, жены, дѣца вързаны по двоица са карахъ къмъ корабытѣ, а побѣдителитѣ са распрѣнѣхъ изъ улицытѣ, кщята, палатытѣ, като грабахъ голѣмытѣ богатства на Цариградъ.

Обѣщаннытъ грабежъ трая тъкмо осемъ часа безъ да довърши цариградскытѣ богатства. Никое зданіе общо или частно сѣхъ не кжтнѣхъ, защото Султанътъ бѣше прогласилъ че забраня града и паметницытѣ му. Когато той свари едного отъ войскарытѣ си, че кърти мрѣморъ отъ чрквата Св. Софія, съсѣче го съ ржцѣтѣ си като каза: Азъ оставихъ вамъ пляката, а менъ само зданіята.

Тѣхъ паднѣхъ тѣхъ знаменита Византія, която имѣ цѣлы десетъ вѣкове величіе. Туй събытіе положи край само на названъето на Държавата. Новытъ ѣ владѣтель са показа милостивъ къмъ подчиненото населеніе, и му остави свободно извършванье на Богослуженіето. Само, за да уздравн влѣстыта си и за да го не е страхъ отъ встанье той покани отъ вѣтрѣ държавата челяды и насели съ тѣхъ гра-